I

Я зі своїм другом, Анатолієм Іллічем Костенком, якось чаркувався із місцевими рибалками. На високому березі Сули, коло багаття. По той бік ледь мріло село, звідки рибалки.

Випили по одному шкаликові, по другому — розговорилися.

— Як поживаєте? — поцікавився Анатолій Ілліч.

— Та яка там в чорта житуха, коли наш голова жить не дає!

— Звірюка — не голова!

— Еге ж... Як що, так і матом, а то і в морду заліпить. Не одному носа звернув.

— А ви що, не знаєте, що робити? — спалахнув Анатолій Ілліч, якого і сталінські табори не укоськали.

— А що такому вдієш, як у нього все начальство в кишені?

— Та перестріньте смерком, зв'яжіть і в Сулу головою! Хай раків годує!

— Та воно, канешно, так...— зам'ялись дядьки.— Тіки ж якось боязко. Все ж начальство у нього в кишені.

— То ж отак вам, трясогузам, і треба! — схопився на ноги Анатолій Ілліч. Плюнув, ще й ногою розтер.

Лаявся, поки й повернулися додому.

— Ну що воно за народ отакий! Хто хоче, той і товче. А ми тільки сопемо та облизуємось...

II

А за тиждень по хутору, де ми зупинялися, новина: у сусідньому селі голову топили. Перестріли смерком, набили мордяку та в Сулу головою!

— Утопили? — Костенко з надією.

— Та ні, вигреблось, стерво.

— Тьху!.. Учи їх, учи — як об стіну горохом.